

RESSÒ DE LA PARAULA

Repressió - alliberament

No volem jugar a la psicologia barata. Però l'observació, l'experiència mínimament observada i reflexionada ens ensenya molt de l'ésser humà. Per això, uns pares, uns educadors, sense ser especialistes, poden dir molt de la psicologia dels seus fills.

L'experiència pastoral, particularment en el terreny moral, ens il·lustra sobre aquesta espècie de moviment pendular, aquesta dialèctica constant, que es dona a la vida humana entre moments de llibertat i moments de repressió.

Hem viscut (Déu vulgui que puguem parlar així, en forma de passat), moments de repressió social, amb normes dures i estrictes, imposades per l'autoritat, en nom del bé comú amb motiu de la pandèmia. Ara, en procés de desescalada, sembla que vivim temps d'alliberament. Però, tal com ho observem, les autoritats no s'estan de cridar a la prudència i la moderació. Ens preocupa la forma com la gent en general viu aquests moments.

Vaig viure de prop la crisi d'un professor, que accedí al claustre de professors gairebé com un messies. El col·legi, segons ell, funcionava sota una disciplina més aviat fèrria. Ell, en canvi, apareixia com a alliberador, amb la imatge d'innovador en les formes, en el llenguatge, el tracte amb els alumnes. Aquests el van acollir des del principi amb gran entusiasme. Era un bon professor, que preparava acuradament les seves classes. Arribaren els exàmens i el professor, que tenia molt clara la serietat de la seva funció, es va mostrar exigent i, al seu parer, molt just. La reacció dels

alumnes va ser tan negativa, com inesperada: van ploure les protestes i el rebuig frontal al professor, fins al punt que aquest sentí que la seva competència, el seu sistema i la seva didàctica, eren realment qüestionats. Per què rebutjaven els alumnes un rigor que, en el règim anterior a ell, era acceptat sense protestes i ara era refusat tan durament? Els alumnes no esperaven la seva actitud. Si abans vivien les normes com a repressió, ara havien viscut el seu nou estil com a pur alliberament. En tots dos casos es detectava immaduresa.

Això podia ser una paràbola del nostre comportament social. No podem viure només de disciplina o d'estils. Les normes no es poden complir com a mera repressió, o la seva absència com a simple alliberament. Les normes que regulen la nostra convivència tenen el seu fonament en va-

lors, en ells tenen la seva raó de ser. En realitat, quan les complim realitzem aquests valors; quan desapareixen les normes, els valors persisteixen amb les seves exigències.

No podem actuar sols «d'allò que està o no permès». Els grans valors són la base de la nostra convivència. Més ben dit, la base de la nostra llibertat. Amb unes normes o altres, continuem sent lliures. Això sí, segons una llibertat que reclama sempre responsabilitat.

Per als creients, responsabilitat davant Déu i davant els homes. Per a qualsevol ésser humà, una responsabilitat que ve exigida per la mateixa dignitat, pròpia i aliena.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL TRANSHUMANISME

Un mosaic complex (I)

És difícil establir els contorns d'un moviment multipolar com el transhumanisme.

El transhumanisme, com l'humanisme, té múltiples expressions, es diu de moltes maneres. Com passa amb altres corrents filosòfics, el marxisme, el feminisme o l'existencialisme, seria més adequat i més rigorós, presentar-los en plural: marxismes, feminismes i existencialismes, perquè, al capdavant, sota la mateixa denominació s'hi aixopluguen autors i

corrents que són molt distints entre si i que resulta excessivament artificiosos i forçat posar-los sota el mateix paraigües conceptual. El mateix ocorre amb el transhumanisme quan hom s'hi atansa amb cura i distingeix les propostes que naveguen dins del mateix magma.

Aquest moviment és com una gran xarxa, més o menys activa, més o menys densa, descomposta en diferents subconjunts ideològics. Persones de diferent nivell social, de pro-

fessions i de cultures distintes en forma part.

En sentit estricte, el transhumanisme neix a Califòrnia, allí on Gregory Bateson (1904-1980), pare de la cibercultura, va conduir les recerques vinculant la cibernetica a les ciències socials.

El moviment es troba, essencialment, desenvolupat en alguns dels països més industrialitzats del planeta, encara que Silicon Valley és un dels pols d'irradiació intel·lectual.

A dia d'avui, tant la Xina, com el Japó, l'Índia i el mateix continent africà, han reaccionat molt feblement a aquest moviment. Els països anglosaxons, sobretot els Estats Units d'Amèrica, el Regne Unit i els països de la Commonwealth són els més actius. En l'Europa continental, tret de França i algun altre país, el transhumanisme, en canvi, és relegat a una pila de fantasmes infantils sense perill.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Represión - liberación

No queremos jugar a la psicología barata. Pero la observación, la experiencia mínimamente observada y reflexionada nos enseña mucho del ser humano. Por eso, unos padres, unos educadores, sin ser especialistas, pueden decir mucho de la psicología de sus hijos.

La experiencia pastoral, particularmente en el terreno moral, nos ilustra sobre esa especie de movimiento pendular, esa dialéctica constante, que se da en la vida humana entre momentos de libertad y momentos de represión.

Hemos vivido (Dios quiera que podamos hablar así, en forma de pasado), momentos de represión social, con normas duras y estrictas, impuestas por la autoridad, en nombre del bien común con motivo de la pandemia. Ahora, en proceso de desescalada, parece que vivimos tiempos de liberación. Pero, tal como observamos, las autoridades no cesan de llamar a la prudencia y la moderación. Nos preocupa la forma como la gente en general vive estos momentos.

Viví de cerca la crisis de un profesor, que accedió al claustro de profesoras casi como un mesías. El colegio, según él, funcionaba bajo una disciplina más bien férrea. Él, en cambio, aparecía como liberador, con la imagen de innovador en las formas, en el lenguaje, el trato con los alumnos. Éstos le acogieron desde el principio con gran entusiasmo. Era un buen profesor, que preparaba esmeradamente sus clases. Llegaron los exámenes y el profesor, que tenía muy clara la seriedad de su función, se mostró exigente y, a su criterio, muy justo. La reacción de los alumnos fue tan negativa, como inesperada: llovieron las protestas y el rechazo frontal al profesor, hasta el punto de que éste sintió que su competencia, su sistema y su didáctica, estaban realmente cuestionadas. ¿Por qué rechazaban los alumnos un rigor que, en el régimen anterior a él, era aceptado sin protestas y ahora era rehusado tan duramente? Los alumnos no esperaban su actitud. Si antes vivían las normas como represión, ahora habían vivido su nuevo estilo como pura liberación. En ambos casos se detectaba inmadurez.

Aquello podía ser una parábola de nuestro comportamiento social. No podemos vivir solo de disciplina o de estilos. Las normas no se pueden cumplir como mera represión, o su ausencia como simple liberación. Las normas que regulan nuestra convivencia tienen su fundamento en valores, en ellos tienen su razón de ser. En realidad, cuando las cumplimos realizamos esos valores; cuando desaparecen las normas, los valores persisten con sus exigencias.

No podemos actuar solo de «lo que está o no permitido». Los grandes valores son la base de nuestra convivencia. Mejor dicho, la base de nuestra libertad. Con unas u otras normas, seguimos siendo libres. Eso sí, según una libertad que reclama siempre responsabilidad.

Para los creyentes, responsabilidad ante Dios y ante los hombres. Para cualquier ser humano, una responsabilidad que viene exigida por la misma dignidad, propia y ajena.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Reunió de la Tarraconense

El passat 16 juny, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya es van reunir presencialment al Seminari Conciliar. Dins del comunicat final d'aquesta reunió núm. 244, els bisbes van incloure dues declaracions particulars sobre qüestions d'actualitat, que recollim a continuació.

Sobre l'entrada en vigor de la Llei de l'eutanàsia

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església catòlica demana la promoció de les cures paliatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de la vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convenció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort.

En aquest sentit, suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantejgin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei».

Davant el context social i polític

«Com hem afirmat en nombroses ocasions, ens mostrem convençuts de la força que tenen el diàleg i les mesures de gràcia en totes les situacions de conflicte. Creiem que l'assoliment d'un recte ordre social que permeti el desenvolupament harmònic de tota la societat necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei.

És per aquest motiu que cal proposar el diàleg sempre com a via efectiva que dona resposta a l'esperança de resoldre divisions. Si el diàleg és seriós, capaç i obert, i si s'admet que dialogar sempre significa renunciar a les pròpies exigències per trobar-se en el camí amb les renúncies de l'altre, hi haurà avenços. A més, avançar tenint sentiments de misericòrdia i perdó sincers, tot respectant la justícia, ajudarà a que els acords que tots esperem s'assoleixin aviat.

Cal imaginar una solució satisfactòria que s'allunyi d'actituds inamovibles que no ajuden a construir harmònicament la societat. Serà aleshores quan s'aniran vencent les dificultats i la capacitat de diàleg començarà a aportar possibles solucions».

Nou directori i catequesi

Cada any, a principis de juliol, les delegacions de catequesi de la Província Eclesiàstica de Barcelona, organitzen la «Setmana catequètica», amb un programa variat que serveixi de formació per als catequistes, tant en aspectes més teològics com en recursos didàctics i pedagògics adaptats a les noves tecnologies.

Enguany, el fil conductor de les sessions formatives, del 6 al 8 de juliol, de les 17 a les 18.30 h, serà

aquesta pregunta: «**Què ens vol dir l'Església als catequistes amb el nou directori?**». Aquesta aproxima-

ció es desglossarà al llarg dels tres dies, aprofundint la transmissió de la fe a la catequesi per tal de viure-la a casa, la catequesi a la llum dels Pares de l'Església i la inspiració catecumenal a la catequesi d'avui, a més d'altres informacions de l'àmbit de la catequesi.

Els participants podran optar per la modalitat presencial o en línia i les inscripcions es realitzen per internet a través d'un formulari:

<https://bit.ly/3cYzEdV>

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No ens cansem mai de buscar a Crist ressuscitat, que dona la vida en abundància a quants el troben. Trobar a Crist significa descobrir la pau del cor» (5 d'abril).

@Pontifex: «En aquests mesos foscos de pandèmia sentim el Senyor ressuscitat que ens convida a començar de nou, a no perdre mai l'esperança» (6 d'abril).

@Pontifex: «Totes les persones, especialment les més fràgils, requereixen as-

sistència. Només junts podem construir un món més just i més sa. Tots estem cridats a combatre la pandèmia, i les vacunes són una eina essencial en aquesta lluita» (7 d'abril).

@Pontifex: «La primera manera de resar per algú és parlar a Déu d'ell o d'ella. Si fem això amb freqüència, tots els dies, el nostre cor no es tanca, roman obert als germans. Resar pels altres és la primera manera d'estimar-los i ens porta a una proximitat concreta» (7 d'abril).

Responsabilitat en el trànsit

«Ocupa-te'n»

A vui, 4 de juliol, tot coincidint amb la proximitat de la Festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors, se celebra la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit. Enguany, els bisbes de la Subcomissió Episcopal per a les Migracions i Mobilitat Humana, **Pastoral de la Carretera de la CEE proposen en el seu missatge** per a l'ocasió el ser bons samaritans en el camí, amb la cita evangèlica «Ocupa-te'n» (Lluc 10, 35). És una crida a la responsabilitat en el trànsit, sigui per als conductors particulars, com de transport de mercaderies o de persones, com per als viants.

sana La Immaculada, de Sant Vicenç dels Horts, pel seu dibuix amb el qual ha volgut sensibilitzar el seu entorn de la importància de la mobilitat segura i sostenible. El premi va ser lliurat, el dijous 3 de juny, a les instal·lacions del col·legi, que fa part de la Fundació Escola Catòlica de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i va consistir en una bicicleta i un casc.

Però la cosa no queda aquí. Els dotze alumnes guardonats en les dues categories en cadascuna de les sis comunitats autònomes de l'Estat que participaven al concurs, van passar a la fase final i aquí, la Irene també va aconseguir el premi nacional de la seva categoria,

«Anem caminant a l'escola. Família, ara us educo jo»

Aquest és el lema del concurs promogut per l'associació Stop Accidents i Fundació MAPFRE, per a fomentar l'educació vial responsable entre els infants. En la seva 3a edició, han participat aquest any 2.510 alumnes de tot Catalunya. La guanyadora, en la categoria de cicle superior de primària, ha estat Irene González, que cursa 5è de primària a l'escola diocesa-

ria, que suposava una quantitat en metàl·lic per a l'alumna i una aportació de 500 € en material educatiu i esportiu per al centre escolar. Podeu imaginar-vos l'alegria de la Irene, de la seva família, dels seus companys de classe i de tota l'escola La Immaculada!

La direcció del centre així ho expressa: «Per a nosaltres és una gran satisfacció veure com el model d'educació que fomentem, una educació ciutadana i personal basada en els valors cristians amb l'esperit col·laborador, cívic i de protecció, impregna els nostres alumnes.

»Com sant Cristòfol, patró dels conductors, nosaltres com a docents hem d'intentar sense defallir, ajudar els nostres infants a travessar i superar les dificultats del camí. Aquest esperit ens enforteix com a societat i forma ciutadans que basen el seu dia a dia en l'esforç, la convivència, la generositat, la tolerància... en definitiva en l'amor fraternal, com el del Bon Samarità. És la nostra identitat com a escola i la major motivació diària transmetre-ho als nostres alumnes.

Ens omlpe de joia veure que aquest esforç s'ha vist recompensat amb aquest premi, entregat pel delegat de la Fundació Mapfre a Catalunya i el President de l'Associació Stop Accidents, el dijous 16 de juny, al gimnàs de la nostra escola.»

La Irene, amb representants de l'escola i dels patrocinadors del concurs

Per estimar i servir com fa Jesús

El 20 de juny va ser un dia d'especial joia eclesial, a la nostra diòcesi i més enllà, fins a Mallorca, per l'ordenació diaconal de Joan Francesc Cortès i Ribot, fill de Manacor, i ara ja diaca de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

La celebració va ser molt viscuda per tots els participants, ja sigui presencialment, a la Catedral de Sant Llorenç, com a través de la **retransmissió en directe per YouTube**, acompanyant cada moment de l'eucaristia i dels ritus de l'ordenació.

Durant la seva homília, el bisbe Agustí va incidir en la importància cabdal del servei, com a nota característica del diaconat. Deia: «Venim a missa per deixar-nos encomanar la manera que té Jesús d'estimar i de servir-nos. Ara és la tasca i el compromís de Joan Francesc». I per acabar, va fer present, incloent-la en aquesta dimensió de servei, la formació musical i organística del nou diaca, recordant que «per la seva sensibilitat, farà un servei a Déu també dedicant-li la seva capacitat creativa en el món de la bellesa musical», amb una referència al beat mallorquí, quan va expressar el seu desig que «tota la música i tot el cant que fem a l'Església fos, com diu Ramon Llull, un càntic d'amic e amat».

En les paraules d'agraïment final, en Joan Francesc va recordar entrançablement tantes i tantes persones que li han acompanyat, format i estimat al llarg dels anys fins aquest moment, des de la seva família als companys seminaristes i molts preveres, des dels amics i amigues del grup Cinefília, al bisbe Agustí.

Donem gràcies a Déu pel do que rep l'Església en la persona d'aquest nou diaca i preguem per ell, perquè arribi a ser un bon capellà al servei del Poble de Déu.

AGENDA

► **Assemblea general de diaques.** Dijous 8 de juliol, a les 17.30 h, a la Casa de l'Església. S'ha posposat durant el curs fins aquest moment, en què es pot fer presencial. A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hi ha 17 diaques permanents i 7 aspirants al diaconat, en fase de formació i discerniment vers aquest ministeri.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dimarts [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimecres [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. **Urgell:** □ Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fer-

mí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dijous [Gn 44,18-21.23b-29; 45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Aquila i Priscil·la, esposos i mrs., deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Mare de Déu Reina de la Pau; sants Agustí Zhao Rong, prev. i companys, mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Dissabte [Gn 49,29-32;50,15-24 / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé, més breu: 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Benet (†547), abat patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

Diurne XIV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells»

La incredulitat és sempre un misteri. Però és també una constant en la història dels homes, de l'Antic i del Nou Testament. Ho veiem clarament a la primera lectura. *T'envio a un poble de rebels que s'ha alçat contra mi. No han deixat mai de ser-me infidels.* Però Déu vol fer sentir sempre la seva veu, que hi hagi constància del seu amor al poble: *T'envio a aquests fills de cara endurida de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten* (la missió del profeta, no deixa de ser molt dura), *tu digue'ls: Ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.*

A l'evangeli trobem també al incredulitat, en aquest cas, dels habitants del mateix poble de Jesús. El mateix Jesús ho constata: *Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.* Però no deixa de ser un misteri aquesta incredulitat: *El sorprenia que no el volguessin creure.* Quina és la raó de la incredulitat? Doncs, la senzillesa, la «normalitat» de Jesús; que el coneixien molt bé i des de petit; que era un del seu poble; que saben molt bé qui són els seus pares i tots els seus parents... Com gosa ara presentar-se com a mestre; ple de saviesa? Com pot ser que faci miracles? És la migradesa de la nostra capacitat d'entendre que Déu pot actuar quan vulgui i a través de qui vulgui, que no ha de seguir els nostres estàndards, i actuar com nosaltres creiem que hauria d'actuar. En el fons és l'escàndol de l'encarnació: Ens costa acceptar la presència de Déu en la petitesa de la nostra humanitat, en la persona de Jesús, en la «senzillesa» d'un veí més del poble. Volríem ser dictadors fins i tot amb Déu: Has d'actuar com pensem nosaltres! En aquesta línia d'humilitat Pau ens diu: *Estic content de gloriar-me en les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist.* Fins i tot afirma: *M'agrada ser feble i veure'm, ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist.* Els camins de Déu són molt diferents dels nostres: ell es manifesta en la petitesa.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan soc feble és quan soc realment fort.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de hombre, yo te envío a los hijos de Israel, un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Ellos y sus padres me han ofendido hasta el día de hoy. También los hijos tienen dura la cerviz y el corazón obstinado; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor". Te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, reconocerán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en las manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 12,7-10)

Hermanos: Para que no me engría, se me ha dado una espina en la carne: un emisario de Satanás que me abofetea, para que no me engría. Por ello, tres veces le he pedido al Señor que lo apartase de mí y me ha respondido: «Te basta mi gracia: la fuerza se realiza en la debilidad». Así que muy a gusto me glorío de mis debilidades, para que resida en mí la fuerza de Cristo. Por eso vivo contento en medio de las debilidades, los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, Jesús se dirigió a su ciudad y lo seguían sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?». Y se escandalizaban a cuenta de él. Les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa». No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se admiraba de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.